

Дві половинки

Антоніна Гармаш-Литвин

Росла на світі дівчинка. Весела, безтурботна, сміхотлива. А підрісши, як і всі дівчата, чекала великого кохання.

Воно прийшло несподівано, бурхливою радістю осяяло дівчині життя. Та легка хмаринка висла над щастям – коханий був з чужого краю. Але дівчина не помічала тої хмаринки. Відгуляли весілля, чарівною казкою промайнув місяць, а далі рік... Настав той день, коли потрібно було від'їжджати в чужу країну... Незрозумілий неспокій охопив молоду жінку, але вона приховала його від чоловіка, радо співаючи з його вуст чарівний напій кохання...

Спочатку на чужині все було цікаво: незнайома мова, незвичні люди, дерева, квіти... Якщо й приходили до серця спогади про рідний край, то вони тонули в бурхливому потоці взаємного кохання...

Та йшли роки, а дітей у них не було. Сумували вони і благали Бога послати їм дитя. І нарешті доля зглянулась над ними: жінка стала при надії. І диво: саме тепер з'явилася туга за рідним краєм... Та дні летіти за днями і нарешті народилася в них дочка. У материнських турботах жінка забула всі свої жалі. Дівчинка росла розумною і кмітливою, а до того ж гарною і привітною. Тільки була тихою і задумливою. Виросла, розцвіла дочка, але чогось усе сумувала. А тоді й каже батькові та матері: "Хочу побачити країну, де мати моя народилася і виросла". Приїхавши в материнський край, дівчина зразу повеселіла, вже здавалось чужим її власне ім'я, бо хотіла, щоб звали так, як матір. Але пройшов час, дівчина засумувала знову. Каже матері: "Поїхали назад".

Кілька раз їздила дівчина з країни в країну. В одній – тужила за другою і навпаки. Незрозуміла туга і неспокій терзали дівчині душу. Захворіла, злягла... Одного разу покликала батьків до себе і сказала: "Я люблю вас обох, люблю ваші землі, в яких ви народилися. Тому не можу жити в одній країні: якщо житиму в батьковій, тужитиму за материною і навпаки. Не може жити людина без Батьківщини, бо то її серце. А ви дали мені замість цілого дві половинки..." Та й померла... Довго тужили й плакали батьки. А потім, виконуючи волю дочки, поховали її на межі двох країн...

Невдовзі на могилі дівчини виросло дерево. Гілля у нього сумно звисало долу. Дерево мало дивовижну крону: ніби жіноча голова розчесана на проділ – половина гілля тяглася в одну країну, а половина в другу. І сумно хиталося, ніби комусь докоряючи...